HELVETE I ØRKENEN

På Sinaihalvøya – et paradis for turister fra hele verden – blir tusenvis av afrikanere kidnappet og torturert av lokale beduiner.

TEKST **MICHAEL OBERT** FOTO **MOISES SAMAN/MAGNUM PHOTOS FOR SÜDDEUTSCHE ZEITUNG MAGAZIN/ALL OVER PRESS**

ARR. *Eritreiske Mikele overlevde torturleiren i Sinai. Nå bor han i et trygt hus i Kairo.*

DE ER IKKE MENNESKER, DE ER BRUTALE DYR

SELOMON overlevende

HÅNDLEDDENE HANS ER eiendommelig innoverbøyd, og den hvite ullgenseren er altfor lang i ermene. Når Selomon lener seg mot bordet, kommer de skitne bandasjene på hendene til syne. Han pakker ut den venstre hånden, og vi ser en klo. Han har bare tommelen og halvparten av pekefingeren igjen – en krok av ben og hud.

– De hengte meg i en jernkjetting fra taket, sier Selomon lavt.

– Fire dager. I en kjetting. Som et slaktet dyr.

Vi sitter på en liten kafé ikke langt fra Levinskyparken, en forsømt gressflekk sør i Tel Aviv. Når man ser ut av vinduet, skulle man ikke tro vi er i en israelsk by ved Middelhavet. De fleste som går forbi, er svarte. Ordene på vinduene til frisører og restauranter er ikke på hebraisk, men det østafrikanske språket tigrinja. Ha'ir Hakvusha – «okkupert by» – sier folk i Tel Aviv om dette området, der det stort sett bare bor afrikanske innvandrere.

– Jeg hadde ikke noe ønske om å komme til Israel, sier Selomon og legger håndstumpen på bordet.

– Ikke om de hadde sendt meg i privatjet.

I desember 2011 flyktet den 28 år gamle dataspesialisten fra diktaturet i hjemlandet Eritrea til nabolandet Sudan.

– Med min utdannelse kunne jeg ha levd som en konge i Angola, Uganda, eller Sør-Afrika, sier han.

Men en lokal røverbande kidnappet ham i Øst-Sudan og solgte ham til et internasjonalt nettverk av menneskehandlere. De førte Selomon over grensen til Egypt og videre til Sinaihalvøya – til en torturleir drevet av beduiner, tidligere arabiske fedriftsnomader.

– De er ikke mennesker, de er brutale dyr, sier Selomon.

MENNESKEHANDLERNE. Mens verdens medier melder kontinuerlig fra Kairo etter at president Muhammad Mursi ble avsatt, opplever tusenvis av afrikanske migranter et helvete i det verdenskjente ferieparadiset Sinai.

Den egyptiske halvøya hvor Moses ifølge Bibelen fikk De ti bud, grenser i vest mot Suez-kanalen og i nord mot

Israel og Gazastripen. Omtrent 300.000 beduiner bor i den tynt befolkede ørkenen.

Enkelte grupper har spesialisert seg på kjøp og salg av mennesker. De holder de afrikanske migrantene som gisler i ørkenen i månedsvis – de fleste er eritreere, men også sudanere, etiopiere og somaliere. De slår dem med stokker, kjettinger og jernstenger til de røper telefonnumrene til familiemedlemmer i hjemlandet.

Så snart de har fått opprettet forbindelse, begynner torturen for alvor.

Slektningene blir nødt til å høre på sine kjæres skrik over mobiltelefonen.

– 30.000 dollar, sier Selomon og stirrer tomt foran seg.

– De ville ha 30.000 dollar fra søsteren min i Eritrea.

Får ikke kidnapperne løsepenger, dreper de gisselet.

TORTURISTENES TELEFONNUMMER. Tel Aviv-organisasjonen Physicians for Human Rights anslår at rundt 7000 av 60.000 afrikanske migranter som har krysset den egyptiske grensen til Israel ulovlig, havnet i beduinenes torturleire. Mer enn 4000 overlevde ikke. Kroppen deres ligger og råtner i ørkenen. For tiden skal rundt 1000 mennesker være i klørne på kidnapperne.

Siden Hosni Mubarak ble kastet som egyptisk president i 2011, har lovløsheten tatt helt av i Sinai, som er omtrent dobbelt så stort som Belgia.

Mens feriegjestene soler seg på hotellenes strender sør på halvøya, sprer væpnede bander av militante islamister og kriminelle frykt og terror i nord. De sprenger gassledninger og skyter mot politistasjoner og kontrollposter med maskingeværer, bombekastere og antitankraketter. Det er stadig døde og sårede. Eksperter frykter at Al-Qaida kan komme til å opprette en ny base på Sinaihalvøya. Rett ved grensen til Israel.

I dette kaoset fortsetter kidnapperne og torturistene, som utgjør det FN mener er et av verdens mest barbariske nettverk for menneskehandel, sin virksomhet uten innblanding.

– Drar du til Sinai, så dreper de deg, sier Selomon og rekker oss håndstumpen med en papirbit mellom pekefingeren og tommelen.

– Søsteren min tok vare på det. Kanskje bruker de det fremdeles.

Det er telefonnummeret til stedet der han ble torturert.

LENKET I DØDEN. Menneskehandlernes spor fører til El Arish, hovedstaden i den egyptiske provinsen Nord-Sinai. En kjøretur på fire timer nordøstover fra Kairo, og litt under 70 kilometer fra grensen til Gazastripen og Israel, velter tusenvis av enkle murhus ut i ørkenen.

Bak en langstrakt strand ved det turkise middelhavsvannet blir den egyptiske staten bombardert nesten daglig. Fasaden på politistasjonen er pepret med kulehull. Militante islamister kjører forbi og angriper med automatvåpen fra baksetet i suv-ene sine. Soldater med maskingeværer, omgitt av sandsekker og piggtråd, er egentlig satt til å beskytte politiet, som dag og natt gjennomfører kontroller på forskjellige steder over hele byen.

Kort etter at vi kommer, bryter det ut pistolkamper mellom rivaliserende beduingjenger som kjører rundt. Salver fra geværer. Hylende dekk. Glass som knuses.

❶ **TORTURERT.** *Selomon drømmer om å komme til et land der han kan få transplantert nye hender.*
❷ **MENNESKERETTSVOKTEREN.** *Hamdy al-Azazy har begravet flere hundre afrikanere utenfor gravlunden i El Arish.*

❶ **ETTERKOMMER.** *Barnet til en overlevende krabber rundt i senteret for eritreiske kvinner i Tel Aviv.* ❷ **SKADET.** *18-åringen Beserate har fått transplantert hud til ankelen, der lenkene hadde skapt en alvorlig infeksjon.* ❸ **PLEIE.** *Barnepass i senteret for eritreiske kvinner.* ❹ **SLAPP UNNA.** *Den eritreiske 23-åringen Hagos kom til Israel etter at han slapp ut fra torturleiren.*

2

4

➔ I krysset ligger en hund i krampetrekninger i en dam av sitt eget blod. Hva er det som skjer?

– I Sinai snakker vi ikke med hverandre, sier Hamdi Azazy senere på sitt lille kontor i en bakgate i El Arish.

– Vi løser problemene med våpen.

I menneskerettighetsaktivistens «kommandosentral» lar Azazy – grå bart, blå smokingskjorte, pressede bukser – skoddene være trukket ned dag og natt. Døren er forsterket med stålstenger. Kontoret er opplyst av neonlys. Ventilatoren brummer.

– De to siste årene har vi funnet hundrevis av lemlestede afrikanere i ørkenen, forteller Azazy og peker på bildene av kropper på pc-skjermen: slått, sultet eller brent ihjel. Noen er fremdeles sammenlenket, også i døden. Hodeløse kropper. En baby med hodeskallen kløvd. En ung kvinne, dynket i bensin og tent på.

– Mens hun ennå levde, forklarer Azazy.

ORGANER TIL SALGS. Afrikanere som klarer å rømme fra torturleirene eller løslates når løsepengene er betalt, får mat, klær og medisiner hos de lokale aktivistene. På dataskjermen viser Azazy oss enda fælere bilder: overkropper som er saget opp og sløyet, noen er sydd sammen igjen med store sting over magen eller på sidene.

– Nyrer, levere, hjerter, øyne,

Azazy teller dem. Tilsynelatende organtyvenes verk.

Azazy viste bildene til den tidligere sjefen for rettsmedisin i Kairo. Han mente stingene var «av profesjonell kvalitet.» En omfattende EU-rapport tegner bildet av en helt industriell organhandel i Sinai. En anonym beduin uttalte seg til den amerikanske nyhetsorganisasjonen CNN:

– Leger i Kairo ringer meg og sier: «Vi har en privat pasient her, og vi trenger dette eller hint organ.» Det er som reservedeler til en bil.

Legene reiser angivelig ut i Sinai-ørkenen i store lastebiler. I telt som er omgjort til operasjonssaler stjeler de organer fra afrikanske flyktninger. Deretter kjøler de dem ned og tar dem med tilbake til Kairo, hvor de utfører implantasjonen. Men Hamdi Azazy er den eneste som sier han har sett en av disse mobile klinikkene.

Han får drapstrusler nesten daglig. Han er blitt beskutt to ganger. Da gutten hans, 11-årige Abdul, skulle kjøpe en sjokoladeplate i en butikk på den andre siden av gaten, ble han påkjørt av en suv. Azazy er skråsikker:

– Angrepet ble organisert av menneskehandlerne. Gutten sto det over, men han har brudd både på hender og ben. Han vil alltid ha arr i ansiktet.

– Truslene gjør meg bare mer innbitt, sier Azazy på vei til gravlunden. Han snakker i ett sett om sin religion mens vi passerer ødelagte bygninger og høye sikkerhetskontroller.

– Islam forbyr meg å se bort når andre lider, sier han.

– Det spiller ingen rolle om de er muslimer eller ikke.

Folk fra hele området ringer til ham når de finner likene av torturerte afrikanere i ørkenen. Azazy henter dem, vasker dem, pakker dem inn i hvitt lerret og balsamerer dem etter muslimsk skikk. Så begraver han dem med sine egne hender.

– Over 500, sier han da vi kommer frem til gravlunden ved bygrensen til El Arish. Massegraven ser ut som en søppelfylling.

– Her er det syv, sier Azazy og skritter over istykkerrevne sandaler, tøyfiller, plastflasker. Mens han går, leser han merkene han har risset inn i muren rundt gravplassen.

– Her fire, her ni, her er det et spedbarn.

Det er bare to dager siden han begravde de siste torturofrene. To menn og en ung kvinne med vidåpne øyne som ikke kunne lukkes. De har hjemsøkt ham i drømmene siden.

FLUKT OG FANGENSKAP. Den kvelden prøver vi å ringe nummeret som Selomon ga oss i Tel Aviv. Men nummeret til torturleiren hans er opptatt i timevis.

Selomons historie begynner en sval morgen i desember 2011 ved Universitetet i Asmara, hovedstaden i Eritrea, hvor han er ett semester fra å ha fullført studiene i informatikk. Politiet stormer inn midt under en forelesning og arresterer flere av vennene hans. De hadde skrevet en blogg der de hadde kritisert den manglende ytringsfriheten i landet.

Eritrea ligger ved Rødehavet, nord for Afrikas horn. For tyve år siden fikk landet sin uavhengighet fra nabolandet Etiopia. Siden da har Eritrea vært styrt av et brutalt diktatur. I denne ettpartistaten med streng planøkonomi blir opposisjonelle torturert og journalister kastet i fengsel. Amnesty International har fordømt regimets systematiske undertrykkelse av sine egne borgere: tvungen, ubegrenset verneplikt for menn og kvinner, religiøs forfølgelse, henrettelser. To hundre og femti tusen mennesker har flyktet fra Eritrea de siste årene.

Selomon forsøker å be om at vennene skal løslates, men blir selv avhørt og flykter over grensen til nabolandet Sudan før regjeringens bøller rekker å arrestere ham. Han klarer å komme seg til flyktningleiren Shagarab og tror han er trygg der.

På vei til matteltet ser han seks menn bevæpnet med AK 47 hoppe ut av en pickup – for øynene på sudanske soldater som er lønnet av FN for å beskytte flyktningene. Mennene er menneskejegere som tilhører Rashaida, ➔

SER BANDENE EN UKJENT BIL MED HVITE I BAKSETET, HAR MAN VALGET MELLOM ETT AV TO: KIDNAPPING ELLER EN KULE I HODET

ABDEL guide

en løs allianse av nomadiske stammer. De slår ham med geværkolbene og kaster ham opp på pickupens lasteplan. Slik begynner en månedslang odyssé mot nord. Til slutt skal det koste Selomons familie 30.000 dollar, og det koster ham begge hendene.

Han blir solgt videre fra én kriminell bande til den neste og føres via et velorganisert nettverk over grensen til Egypt. Sammen med cirka 150 andre bortførte eritreere stappes han inn i en semitrailer som er kamuflert som fjærfetransport og fraktes over broen over Suez-kanalen inn i Sinaihalvøya. Den eneste friskluften kommer gjennom åpninger bak motoren.

Innen de tungt bevæpnede beduinene åpner bakluken på traileren er syv afrikanere kvalt, blant dem to barn og et spedbarn.

GIGANTFENGSLER. I dagevis har vi lett over hele El Arish-området etter de 1000 afrikanske gislene som antas å lide en lignende skjebne som Selomon i beduinenes torturleire. Men samme hvem vi spør om dem – guvernøren i Nord-Sinai, den militære sjefen på stedet, generalen for grensepatruljen – blir dører lukket, telefonsamtaler avbrytes og vennlige ansikter stivner til en hard maske. Det er som å lete etter spøkelser.

På sykehuset finner vi bare håndjernene som rømte eller frikjøpte og ofte alvorlig skadede torturofre hadde vært lenket til sengene med.

– Overført til fengselet, opplyser en lege i flekkete hvite operasjonsklær da vi spør hvor det er blitt av afrikanerne.

– Eller fraktet til Kairo. Men hvis du vil være på den sikre siden, skal du prøve likhuset.

Hvis gislene overlever torturleirene og faktisk blir satt fri, er lidelsene deres langt fra over. Mange flakker rundt i ødemarken i dagevis. Den israelske stat bygget størsteparten av det 240 kilometer lange og nesten fem meter høye stålgjerdet fra Eilat ved det nordligste punktet i Rødehavet til Gaza, langs hele grensen til Egypt. Meningen er at det skal holde afrikanske flyktninger ute.

Israelernes offisielle betegnelse for dem er *mistanenim*, eller «inntrengere», et begrep som lenge har vært forbeholdt uønskede palestinere og later til å sette afrikanske migranter i samme bås som terrorister. Politikere på høyrefløyen beskriver dem som «en kreftsvulst på vårt legeme», og statsminister Benjamin Netanyahu betrakter dem som en trusel mot Israels jødiske særpreg.

«Loven om forebyggelse av infiltrasjon», som nylig er blitt skjerpet, åpner for at afrikanske flyktninger skal kunne holdes fengslet i inntil tre år uten lov og dom. Også barna.

I øyeblikket bygger Israel fengsler med plass til over 10.000 migranter.

– Israel, en nasjon som er grunnlagt av flyktninger, bryter FNs flyktningkonvensjon, sier Sigal Rozen fra menneskerettighetsorganisasjonen Hotline for Migrant Workers i Tel Aviv.

HÅNDJERN PÅ SYKEHUSET. På egyptisk side har de det ikke bedre, de som har overlevd beduinenes torturleire. I stedet for å befatte seg med gjerningsmennene forfølger de egyptiske myndighetene ofrene. Ved grensegjerdet risikerer de å bli skutt. De hardt skadede får bare ytterst nødtørftig pleie, og med håndjernene lenket til sengen.

– Så de ikke stikker av, sier legen i de flekkete operasjonsklærne.

– De er kriminelle individer.

De som ikke viser ytre tegn på tortur, kastes rett i fengsel. Afrikanerne stues ofte sammen i små celler med lite mat og vann i flere måneder. De egyptiske myndighetene lar ikke engang FNs hjelpeorganisasjon for flyktninger (UNHCR), få besøke fengslene. Årsaken: De anser beduinenes tidligere gisler som økonomiske flyktninger, altså mennesker som oppholder seg ulovlig i landet og ikke har krav på politisk asyl.

Dermed sendes eritreerne tilbake til hjemlandet. Selv om de risikerer fengsel og tortur enda en gang, eller rett og slett henrettes som «forrædere» fordi de forlot landet uten lov.

– Egypt bryter FNs flyktningkonvensjon, sier Mohammed Dairi ved UNHCRs kontor i Kairo.

INGEN ADGANG. I El Arish har vi nesten oppgitt håpet om å finne noen av afrikanerne da en kilde som ønsker å være anonym, forteller oss at det sitter 122 tidligere gisler i byens fengsler. For å få kontakt med dem må vi først snakke med politisjefen i Nord-Sinai-provinsen. Vi vil også spørre ham hvorfor staten ikke gjør noe for å motarbeide kidnappere og torturister.

General Sameh Beshady inviterer oss til å besøke ham på hans kontor. Det serveres kaffe. Med kardemomme.

– Generalen vil stå til deres tjeneste om fem minutter, får vi vite.

Da vi har ventet i to timer, kan man fortelle oss at han ikke lenger kan treffe oss. Man skal angivelig ha spesialtillatelse for å få stille ham spørsmål. Søknaden, må vite, skal leveres i Kairo.

– Det er ikke lov å ha kontakt med afrikanske fanger, sier den unge offiseren som eskorterer oss ut av dette «high security»-hovedkvarteret.

– Det er en sikkerhetsforanstaltning for å hindre dårlig omtale.

Så senker han stemmen. Han forteller at det er så godt som selvmord å besøke stammeområdene i ørkenen, der torturleirene ligger. Selv for politiet.

– Beduinene der ute ville bare skutt oss, hvisker han.

– Jeg ville ikke satt foten der om du ga meg en million dollar.

INGEN FREMTID. Det tar flere dager før vi finner noen som er villig til å bli med oss inn i stammeområdene.

– Ser bandene en ukjent bil med hvite i baksetet, har man valget mellom ett av to: kidnapping eller en kule i hodet, sier Abdel, en beduin med spisst, listig ansikt.

Vi fikk kontakt med Abdel via aktivistene til Hamdi al-Azazy. Den senesterke, lille beduinen med store hull mellom gule tenner vil ta oss med til sjeik Ibrahim Al-Manei. Denne mektige beduinlederen eier en rekke

❶ **PÅ UTKIKK.** *En vaktpost på taket i El Mahdia, nær den israelske grensen.* ❷ **KONTROLL.** *En taxi blir undersøkt i utkanten av El Arish nord på Sinai. Beduinmilitser har angrepet sjekkpunktet flere titall ganger.*

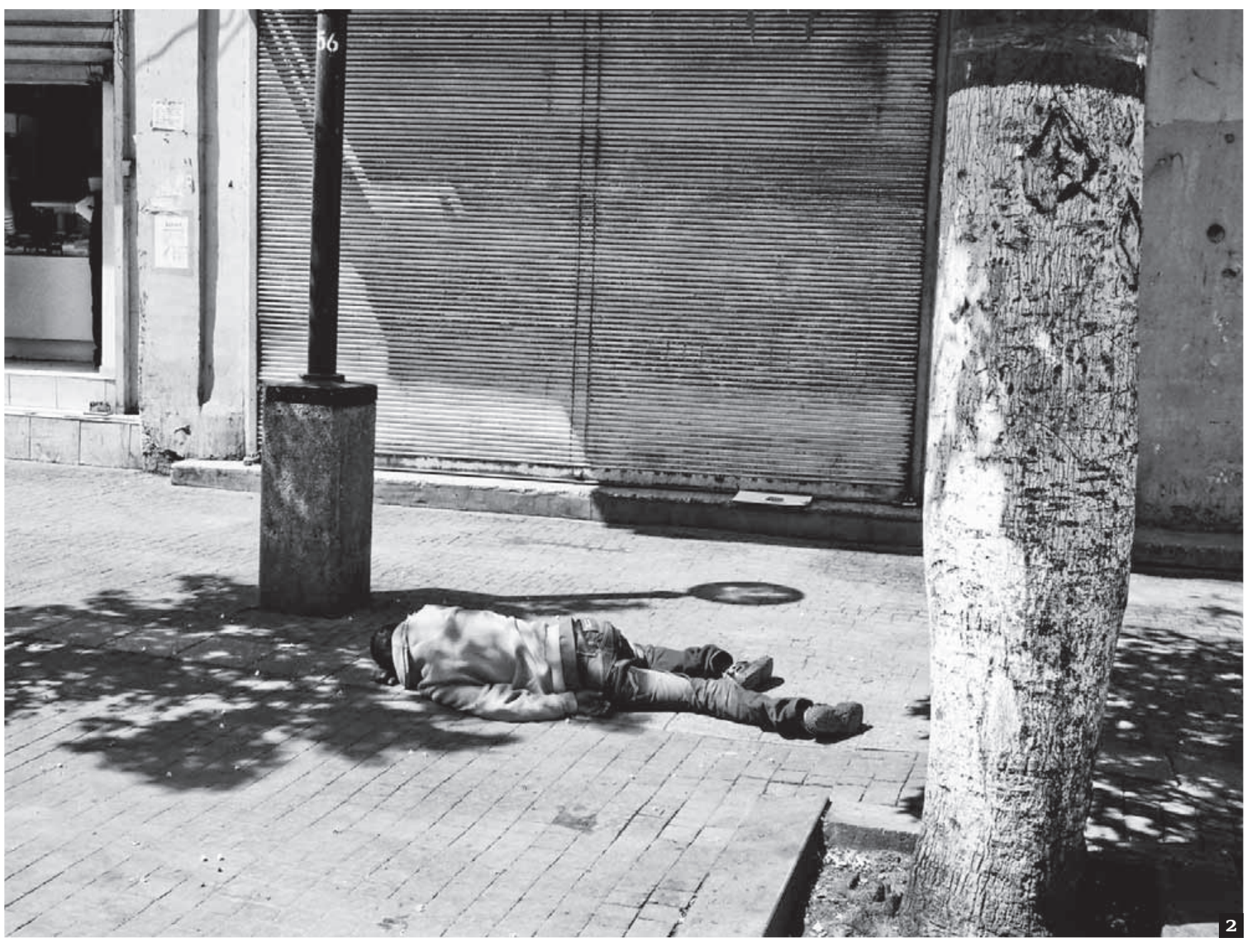

❶ **MEKTIG MANN.** *Sjeik Ibrahim Al-Manei er leder for swarkah-klanen. Han er motstander av menneskehandelen og har gitt ly til mange overlevende fra torturleirene.* ❷ **KOLLAPS.** *En afrikansk innvandrer sover på fortauet sør i Tel Aviv.*

DE TJENER MILLIONER. MEN ALLAH TAR LIVET DERES I BYTTE

IBRAHIM AL-MANEI beduinleder

smuglertunneler som fører inn på Gazastripen, ikke langt fra der torturleirene ligger. Det sies at sawarka-stammen hans råder over en tungt bevæpnet milits på 1000 mann.

Vi kjører rundt kontrollpostene ved bygrensen til El Arish i en beduin-drosje og tar ørkenveier mot den israelske grensen. Gjetere, tornebusker, steinblokker – mange av de enkle bokslignende husene er nesten bare ruiner. Kvinnene bærer tunge vanndunker fra brønnen til husene. I skyggen av et akasietre polerer noen ungdommer håndvåpnene sine.

– Ingen jobb, ingen penger, ingen fremtid, sier Abdel fra passasjersetet.

– Ikke rart så mange av oss blir forbrytere.

Hosni Mubaraks diktatur var gjenstand for stor forakt fra de konservative muslimske beduinene. Han førte en hensynsløs og vilkårlig politikk mot stammene, ga bort jorden deres til støttespillerne sine og holdt beduinene som gruppe utenfor det politiske liv. Sør på halvøya – i turistmekkaene rundt Sharm El Sheikh – karet regjeringens venner til seg fantastiske rikdommer. Men utviklingen fant ikke veien nordover.

Arbeidsledigheten er høy, barnedødeligheten likeså. Det er flere tusen innbyggere per lege. Over halvparten av beduinene er analfabeter.

Cirka en time nord for El Arish kommer de første murhusene i Al Mehdia til syne i ørkenen. Det er bare noen kilometer fra den israelske grensen: en konsentrasjon av islamister, grupper av beduiner og smuglerklaner, væpnet til tennene. Etter de første husene dukker det opp pickuper påmontert maskingeværer. Bak dem står unge beduiner med ansiktet innhyllet i røde og hvite duker og fingeren på avtrekkeren. Abdel stikker hodet ut av vinduet – de kjenner ham og vifter ham forbi.

– Hører du ikke til her, er du død allerede, sier han.

I ALLE FAMILIER. Sjeik Ibrahim Al-Manei sitter på et hardt betonggulv med bena i kors og tar imot oss mellom de nakne betongsøylene i mottagelseshallen. Den lille, men respektinngytende mannen er omtrent 60 år. Han er iført hvit kjortel og hvitt hodesjal med svart bånd. Al-Manei er en av beduinlederne som ikke vil drive med menneskehandel. Han gir husly til afrikanere på flukt og gir dem mat, klær og medisinsk tilsyn. Han forteller at det bare er en uke siden han sendte den siste gruppen trygt til Kairo og overlot dem til en hjelpeorganisasjon.

Han holder møter med overhodene for beduinfamiliene for å isolere menneskehandlerne. Han ber dem om ikke å betjene torturistene i supermarkeder, på apoteker og verksteder, og at de ikke må gifte bort døtrene sine til dem.

– Noen kvinner har begynt å skille seg fra menneskehandlerne, sier Al-Manei stolt. Det lille teglasset ser skrøpelig ut i den kraftige hånden hans.

– Kom tilbake om et år, så skal vi ha tørket opp menneskehandelen innenfra.

Ekspertene anslår at mer enn 10.000 afrikanere har vært gjennom torturleirene. Med løsepenger på gjennomsnittlig 30.000 dollar har menneskehandlerne håvet inn sånn omtrent 300 millioner dollar. Hvis noen har litt lite å rutte med for tiden, kan de få en Toyota Land Cruiser for tre gisler. For syv afrikanere kan de få en semitrailer. Kan litt sosialt press virkelig få menneskehandlerne til å gi avkall på en slik inntjening?

– Skitne penger går til skitne ting, sier Al-Manei.

– Villaer, våpen, fester, prostitusjon. Det verserer utallige historier i stammeområdene om torturister som straffes av bilulykker med døden til følge, mystiske sykdommer og plutselig ruin.

– De tjener millioner, sier Al-Manei.

– Men Allah tar livet deres i bytte.

Hvorfor samler han ikke bare militsen, stormer inn i torturleirene og setter en stopper for lemlestingen, voldtektene og drapene?

– Beduiner legger seg ikke opp i andre familiers anliggender, sier Al-Manei.

– Det ville føre til blodfeider og utallige drepte.

Og organhandelen?

– Bare dill! brøler han.

– Støvet, heten, avstanden til Kairo – hvordan skulle det gå til?

Han tror ikke det finnes mobile klinikker i ørkenen som ikke engang beduinene kan oppdage. Men overlevende fra torturleirene sier de har sett en mann i hvite operasjonsklær og legeveske som kidnapperne fører ut til gislene. Betaler ikke familien, truer de med at legen skjærer ut nyrene deres.

Men det er ingen som har sett et organtyveri bli utført. Kanskje er truselen en slags pervers psykologisk tortur som skal fremskynde betaling av løsepengene. Man må likevel spørre seg: Hvor stammer bildene av profesjonelt sammensydde kropper fra?

Sjeik Ibrahim Al-Manei tilbyr oss enda en kopp te. Hvem er overhodene for nettverket av bakmenn?

– I nesten alle familiene her omkring finnes det enkeltpersoner som er implisert, svarer Al-Manei behendig unnvikende, men omsider kommer han med ett navn: Ouda Abu Saad fra Jalouf-stammen.

Inntil for noen få år siden var Saad gjeter. Men plutselig steg et fantasislott med pagodelignende tak, verdt millioner av dollar, opp av ørkensanden.

Snakke med ham? Sjeiken får nesten teen i vrangstrupen. Han vil under ingen omstendighet vise oss hvor Ouda Abu Saad bor.

– Først torturerer han deg for å finne ut hvem som har sendt deg, og så begraver han deg levende i ørkenen, sier verten vår.

Ikke engang den mektige sjeik Ibrahim Al-Manei ville våge å banke på døren der.

JIHAD MOT KIDNAPPERNE. Vi kjører ut av Al Mehdia og inn i ørkenen, mot det israelske grensegjerdet.

– Det er vanskelig å oppdage leirene, sier beduinen Abdel, som guider oss gjennom stammeområdene.

– De flytter dem hele tiden.

Akkurat i dette øyeblikket kan det tenkes at Selo-

HVIS VI EN DAG
GÅR TOM FOR SVARTE,
FÅR VI SKAFFE OSS
GISLER I KAIRO

ANONYM TORTURIST

➔ mons historie gjentar seg i et av de enetasjes murhusene vi passerer.

– Om bare en eneste europeer kidnappes i Midtøsten, blir det et ramaskrik uten like i alle medier, og himmel og jord settes i bevegelse for å redde dette ene gisselet – men når det er snakk om tusenvis av afrikanere? Verden ser en annen vei og lar dem dø, sier Abdel fra passasjersetet.

Det er en bitter ironi at de mest handlekraftige motstanderne av kidnappere og torturister fryktes verden over som terrorister: de radikale islamistene. I Sinai er det flere slike militante grupper, blant dem Jahafil al-Tawhid wal-Jihad, «Armeer for monoteisme og hellig krig», som er en del av Al-Qaidas terrornettverk. For islamistene er tortur av forsvarsløse mennesker harām – synd.

– De sendte tekstmeldinger til Abu Saniya i en uke og advarte ham. De sa at han skulle slutte med overgrepene og komme tilbake til Guds vei, sier Abdel om en torturist fra Ermilad-stammen som var beryktet for sin grusomhet.

Da det ble klart at han ikke ville høre etter, skjøt maskerte menn mot hans brors Land Cruiser. Han var død på noen sekunder.

– Det er klar tale: slutter du ikke, blir det deg neste gang, sier Abdel.

Vi legger oss på en matte i ørkenen idet solen nærmer seg horisonten. For å drikke te sammen med en morder. Det har krevd utallige telefonsamtaler og Abdels overtalelseskunster å få en av torturistene i tale. Den kraftige beduinen – 40 år og i vide shorts – piller seg mellom tærne mens han forteller at han skal slutte.

– Av frykt for islamistene.

Hva foregår i hodet på en beduin når han torturerer en afrikaner til døde?

– Ingenting, sier han og smiler.

– Betalingen kom regelmessig.

Og hva tjener en som arbeider i en torturleir? I overkant av 160 dollar i måneden. Mannen forteller helt uanfektet – som om det var ferskenavlingen han snakket om – at de rullet kvinner i halm og tente på dem, at de rev en baby fra mors bryst, kvalte den og spilte fotball med den, at de fylte et hull i bakken med kull, la en metallrist over og kastet ofrene på de glødende stengene.

– Afrikansk grill, sier mannen og nipper til teen.

– Svart kjøtt.

Hvordan kan noen gjøre sånt mot andre?

– Vi lærte håndverket i fengsel, i Mubaraks torturkamre, sier beduinen.

Mange av kollegene hans hadde blitt torturert i årevis i regimets fangehull, med metoder som de nå prøver ut på gislene sine.

LØSEPENGENE. Selomons ildprøve varer i åtte måneder. Da har søsteren faktisk fått skrapt sammen 30.000 dollar som hun overfører til beduinens mellommann i Israel. Selomons familie er småbønder i et av verdens fattigste land. De selger huset og buskapen, samler inn mer penger fra slekt og venner, også fra eritreiske flyktninggrupper i Europa og i USA.

Nå veier Selomon bare litt over 40 kilo. Han klarer ikke lenger å stå oppreist, og kan nesten ikke snakke. 26. juni 2012 kjører beduinene ham ut i ørkenen og kaster ham av like ved grensen. Andre eritreere, som løslates sammen med ham, sleper den bevisstløse kroppen over til Israel.

– La meg dø, trygler han kirurgen på sykehuset i Tel Aviv.

Hendene hans er døde fra de knuste leddene og ut. Legene amputerer nesten rubb og stubb: syv operasjoner, tre måneder på sykehus. Etter at Selomon ble skrevet ut, har han bodd i en flyktningleir ikke langt fra Levinsky-parken.

Og fremtiden? Den unge eritreeren håper på en håndtransplantasjon.

– To hundre tusen dollar, sier han lavmælt på kafeen og stirrer på stumpene.

Så teller han landene som er ledere innen de svært kompliserte operasjonene:

– USA, Canada, Danmark, Tyskland.

«JEG BLØR! JEG BLØR!» Før vi forlater stammeområdene, gjør vi en siste stopp på en gård. Abu, en femtenåring med dunete bart og et høystrå mellom tennene, fører oss inn mellom ferskentrærne som vokser bak containerhuset i ørkenen. En barneskokk kommer løpende og setter seg i sanden ved siden av oss. Abu forteller at han har to år igjen til eksamen. Hva skal han bli? Lærer? Lege? Han sier at han kjenner en som er ferdig på skolen:

– Og han finner ikke jobb noen steder.

Så hva har Abu lyst til å gjøre når han er ferdig på skolen?

– Torturere afrikanere, sier unggutten med ett. Han har kanskje hørt at vi er interessert i temaet og prøver å imponere oss.

Men Abu legger ut med grafiske detaljer, øynene gløder. Barna hyler av fryd.

Kanskje bare en grusom barnefantasi. Men der og da sier det mer om Nord-Sinais fremtid enn de rosenrøde løftene til sjeik Al-Manei. Hva var det torturisten på matten i ørkenen hadde sagt?

– Hvis vi en dag går tom for svarte, får vi skaffe oss gisler i Kairo.

Vi er tilbake i Egypts hovedstad. Mobiltelefonen ringer. På displayet ser vi det nummeret Selomon hadde gitt oss, nummeret til torturleiren i Sinai.

– Jeg heter Tzega, sier en fortvilet kvinnestemme på engelsk.

– Jeg er 21 år! Jeg er fra Eritrea! De vil ha 40.000 dollar!

I bakgrunnen hører vi lyden av metall. Plutselig kommer det et hjerteskjærende skrik fra Tzega.

– Jeg blør! Jeg blør! gråter hun i ett sett i telefonen.

– Hjelp meg! Å Gud! De skjærer av meg fingrene!

Forbindelsen blir brutt. ●

magasinet@dn.no

Ofrenes navn er endret.

FREMTIDEN. *Den unge beduinen i stammeområdene nær El Arish drømmer om å bli smugler.*